

Edward Hendriks

GEZWOREN VRIENDEN

De Fontein

*Dit boek draag ik op aan Scouting,
waar ik enkele van de mooiste jaren uit mijn jeugd beleefde.*

*'I think Vietnam was what we had instead of
happy childhoods.'*

MICHAEL HERR, *Dispatches*

Deze thriller komt voort uit mijn fantasie. Hoewel er daadwerkelijk bestaande plaatsen, omgevingen en organisaties in voorkomen, moeten eventuele overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen aan het toeval worden toegeschreven.

Woord vooraf

Dit boek bevat op verschillende plekken zogeheten QR-codes. QR is een tweedimensionale streepjescode en staat voor 'Quick Response'. Via QR-codes kunnen data worden overgedragen door ze te scannen met bijvoorbeeld een mobiele telefoon met een geschikte app.

De codes die in *Gezwoeren vrienden* zijn opgenomen linken naar YouTube. De muziekfragmenten die je zo kunt beluisteren vormen de soundtrack bij het boek. Het zijn songs uit de televisieserie *Tour of Duty*, over de Vietnam-oorlog. De serie was wekelijks te zien bij Veronica, in de tijd dat ik met de scouts op kamp ging, eind jaren tachtig. We speelden scènes na en we luisterden naar de muziek.

De songs uit de jaren zestig hielpen me de juiste sfeer te schetsen bij het schrijven. Hopelijk laten ze jou nog meer van dit verhaal genieten. Je vindt de soundtrack trouwens ook op Spotify: <http://spoti.fi/1cOWFqU>.

Edward Hendriks

Proloog

CHILD IN TIME



1988

Met mijn linkeroog tuurde ik door de kijker naar de bosrand en ik kneep mijn rechteroog dicht tegen de rook die van de sigaret kwam. Voor ons lag een uitgestrekte zandvlakte. De wind blies de korrels in onze gezichten. Ze knarsten tussen mijn tanden. Ik haalde de peuk uit mijn mond, spuugde een klodder speeksel met zand naast me neer en gaf de kijker door aan Taylor.

‘Zie je wat?’ vroeg hij.

Ik trok mijn helm recht. ‘Nee, maar ik weet zeker dat ze er zitten. Ze houden zich schuil in de hoop dat we de vlakte oversteken.’

‘Volgens mij zie ik daar wat bewegen.’ Ruiz wees in de richting van het dennenbosje.

Taylor wierp een blik door de kijker terwijl zijn kauwgom kauwen-de kaken onverstoort door maalden. Hij zuchtte en gaf het ding daarna terug aan mij. ‘Waar is die sukkel van een Percell toch gebleven?’

Achter ons hoorden we takken kraken. Geschrokken rolden we om en we staarden in het grijnzende, fanatiek met camouflagestick besmeurde gezicht van Percell.

‘Liggen, idioot!’ beet Taylor hem toe.

Percell plofte neer achter de zandwal. Hij stelde op zijn gemak de bandjes van zijn rugzak bij terwijl Ruiz, Taylor en ik toekeken.

‘Waar was je?’ vroeg Ruiz.

‘Niet ver weg. Ik was even op de heuvel daar.’ Hij wees naar een

hogere plek op zo'n tweehonderd meter links van ons. 'Aan de sporen te zien, zijn ze daar zeker geweest.'

'Kon je ook wat zien van de overkant?' vroeg ik. Ik stak de peuk weer tussen mijn lippen en nam een flinke hijs, gevolgd door een korte hoestbui.

'Er brandt vuur verderop, tussen de bomen.'

Taylor, Ruiz en ik keken Percell met grote ogen aan.

Hij knipoogde. 'Daar hebben ze hun kampement opgeslagen, denk ik. We moeten erheen.'

Ik knikte en keek nog eens met samengeknepen ogen naar de bosrand. Nu kwam het erop aan. Hoeveel zouden er zitten? Moesten we wachten op versterking van de anderen? Ik keek op naar 'mijn' mannen en ze keken verwachtingsvol terug. De vechtlust sprak uit hun ogen, precies zoals ik het graag zag.

'Wat doen we, *sarge*?'

'We roken ze uit.' Ik drukte mijn peuk uit in de zandwal, greep mijn wapen en stond op. '*Let's do this.*'

Hijgend en nat van het zweet kwamen we aan de overkant van de zandverstuiving aan. Met steeds zo'n tien meter afstand tussen ons, renden we gebukt het bos in.

'Kijk uit voor boobytraps!' riep ik.

Overall om ons heen waren bomen. Zo fel als het licht zojuist op de open vlakte was geweest, zo donker was het nu. Mijn ogen pasten zich langzaam aan het weinige licht aan. We waren gestopt met rennen en liepen nu voorzichtig door het lage struikgewas. Ik voelde hoe het zweet in dikke stralen van mijn voorhoofd rolde, onder mijn bandana uit. Met mijn mouw veegde ik het weg en ik keek opzij naar Taylor en Percell, die zich beiden links van mij bevonden. Ze keken terug. Ik keek naar rechts waar Ruiz was. Ook hij keek terug.

Met hectische handgebaren instrueerde ik hen: doorlopen, maar voorzichtig!

Voetje voor voetje bewogen we door de jungle.

'Verdomme, het is een hinderlaag! Duiken, *sarge*!' schreeuwde

Percell. Taylor en ik doken naar de grond. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat ook Ruiz zich liet vallen.

‘Daar komen ze! M60, Ruiz!’ gilde ik.

We legden onze automatische geweren aan en richtten.

‘VC, VC! Pak ze!’

Een oorverdovend vuursalvo brak los.

Trillend van de inspanning zaten we in onze hut. We hadden er meerdere gemaakt, maar de meeste werden in de loop van de tijd vernield. Deze niet. Het was een grote hut, die we op een strategische plek tussen een paar flinke bomen hadden gebouwd. Bij scouting hadden we geleerd hoe we balken stevig aan bomen konden vastsjorren. Op een zondagochtend – het was nog winter – hadden we een paar korte balken uit het houthok van de blok-hut gehaald en naar de plaats gesleept waar we onze hut wilden bouwen. Op een heuvel in het bos, tussen hoge sparren en met varens op de grond. We noemden deze geheime plek Hamburger Hill. De hut was groot genoeg om met een paar man in te zitten. De wanden hadden we gemaakt van takken, die we met sisal aan elkaar hadden geknoopt. Het dak bestond uit dunne boomstammetjes. Een stuk zwart landbouwplastic moest ons beschermen tegen de regen, wat overigens aardig was gelukt. Het plastic hadden we gecamoufleerd met uitgestoken plaggen van de open plek in de buurt. De wanden van de hut hadden we aan het zicht onttrokken met varens en takken met bladeren. Vanaf de voet van de heuvel was er geen hut te zien. Zelfs als je precies wist waar hij stond, kon je nauwelijks een door mensenhanden gecreëerd bouwsel ontwaren.

Taylor haalde een walkman en een set luidsprekertjes uit zijn plunjezak. We luisterden naar de soundtrack van onze favoriete serie, zoals we dat bijna iedere week deden. Zodoende kenden we al die oude songs uit de jaren zestig: *Riders On The Storm* van The Doors, *Pretty Woman* van Roy Orbison, *Mr. Tambourine Man* van The Byrds, *Paranoid* van Black Sabbath, *Born To Be Wild* van Step-

penwolf en natuurlijk de titelsong van onze favoriete serie: *Paint It Black* van de Stones. We zongen ze mee zonder de teksten echt te kennen of te weten wat we precies zongen. Voor ons stonden ze voor een levensstijl, voor de ultieme vrijheid.

‘Heb je het eten?’ vroeg ik aan Percell.

Hij grijnsde en haalde een supermarkttas uit zijn rugzak. Hij toonde Ruiz, Taylor en mij de inhoud. Cola, bier, chips, een paar voorverpakte broodjes en twee pakjes Lucky Strike. We deden een high five. Eigenlijk vonden we roken maar vies. Maar onze helden in *Tour of Duty* deden het volop en daarom staken we zelf ook een peuk op als we op Hamburger Hill zaten.

Het moest er natuurlijk een keer van komen. Slapen tijdens een patrouille diep in de jungle, net als in het echt. Het geschikte moment kwam toen de leiding een voorbereidingsweekend op het zomerkamp aankondigde. We zouden gaan oefenen met koken en het opzetten van de tenten, gewoon naast de blokhut. Tegen de leiding zeiden we dat we niet bij het weekend konden zijn, tegen onze ouders zeiden we dat we een kamp hadden en dat het tien gulden per persoon kostte. Van het geld van onze ouders had Percell inkopen gedaan. Het moest genoeg zijn om het weekend door te komen.

We hadden onze matjes en slaapzakken al uitgerold. Verpakkingen van chips en broodjes lagen inmiddels achteloos om ons heen. Het omgedraaide lege kratje Heineken, overblijfsel van een gezellig middagje in het voorjaar, stond als een tafeltje tussen ons in. In plaats van uit pipjes dronken we nu uit blik. Met elk een blikje bier in onze hand wachtten we tot het zou gaan schemeren, wat niet lang meer zou duren. Als we buiten de hut stonden, konden we tussen de bomen door in de verte de buitenlamp van de blokhut ontwaren. Het voelde gek dat de anderen daar hun weekendkampje hadden en wij hierboven zaten. Stiekem waren we best een beetje bang, zo alleen in het weliswaar bekende, maar donkere bos zonder begeleiding.

Percell glom van trots toen hij nog iets uit zijn rugzak tevoorschijn haalde. Het zat in een schede met camouflageopdruk en het maakte een *sling*-geluid toen hij het er uittrok.

Het was precies zo'n mes als John Rambo gebruikte in *First Blood*. Met zaagtanden aan de bovenzijde en een bloedgeul aan de zijkant van het zware, roestvrijstalen lemmet.

Met gloeiende wangen en een schittering in zijn ogen demonstreerde hij ons het mes. 'Kijk, deze dop kun je er afschroeven.' We rekten onze halzen om met Percell mee te kijken. Aan de binnenkant van de dop zat een kompasje. In het mes zelf zaten visdraad, naaigaren, naalden en wat lucifers.

'Als het moet, kan ik mijn eigen arm hechten, net als Sly,' lachte Percell. We lachten mee. *First Blood* was zo'n film die mijn ouders als 'extreem gewelddadig' zouden hebben betiteld en waarvan ze me nooit zouden toestaan daarnaar te kijken. Toch had ik 'm wel gezien, op video bij Taylor thuis. Gewoon, terwijl zijn moeder ernaast in een boek zat te lezen. We kregen er zelfs een glaasje cola en een schaalje chips bij. Daar deden zijn ouders niet moeilijk over. Ik benijdde hem erom.

Van Percell mochten ook Taylor, Ruiz en ik het mes even vasthouden.

'Neem je het mee op zomerkamp?' vroeg ik terwijl Taylor de scherpte testte op een lege zak paprikachips.

'Wat denk je? Natuurlijk!'

'De leiding zal het misschien in beslag nemen.'

'Ik neem het de komende tijd alvast een paar keer mee. Dan kunnen ze er aan wennen en dan zien ze wel dat ik er verstandig mee omga.'

'*Holy shit*, dit mes is scherp!' riep Taylor. 'Moet je kijken, ik snij er zó mee door die zak.'

'Pas maar op dat je jezelf er niet mee snijdt.'

Ik nam het mes over van Taylor. Het voelde net zo zwaar aan als het eruitzag, als een echt Rambo-mes. 'Waar heb je het vandaan?'

'Bij die dumpzaak op de Sonsbeeksingel. Waar ik ook deze broek

vandaan heb.' Percell stak zijn in legerkleuren omhulde been vooruit.

Ik floot tussen mijn tanden terwijl ik het mes ronddraaide. Voorzichtig voelde ik aan de punt van het lemmet. Inderdaad, vlijmscherp. Het bracht me op een geniaal idee.

'We moeten dit doen. We kunnen zo echte bloedbroeders worden.'

'Ik hou niet van bloed,' protesteerde Ruiz. 'Kunnen we niet allemaal een vies drankje drinken en onze hand op de borst houden?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat zal niet gaan, Ruiz. Het moet met bloed.'

Percell legde zijn arm om de schouders van Ruiz. '*Private* Ruiz, je hoorde de *sarge*: wat moet, dat moet.'

Ik weet niet waarom ik de hoogste in rang was. Die positie had ik nooit voor mezelf opgeëist, maar die was gewoon zo ontstaan. Misschien was het omdat ik uiterlijk gewoon het meest leek op Zeke Anderson. Ik had donkerbruin, piekerig haar waar ik een donkergroene bandana om had gebonden. Misschien ook wel omdat mijn voor naam in 'Anderson' zat verwerkt. Mogelijk was het iets banaals zoals dat ik naar het vwo ging en mijn vrienden naar de mavo en de havo. Hoe dan ook, er werd niet getwijfeld aan mijn gezag en daar moest ik gebruik van maken.

Ik haalde een fotokopie van de kaart van het bosgebied uit mijn rugzak en legde die op het kratje. Ik merkte de vragende blikken van Taylor, Ruiz en Percell op, maar negeerde die. Ik pakte de aansteker uit het pakje Lucky Strike dat tussen ons in lag en legde hem op het opgevouwen vel papier. Daarna haalde ik de opgerolde vlag uit mijn tas. De ogen van mijn vrienden werden nog groter toen ik hem afrolde. Het was een vlag van dik katoen, vuil en groezelig maar wel origineel. Niet zo'n modern lelijk ding met veel te felle kleuren. De vlag was rood-wit gestreept en in een van de hoeken zat een blauw vlak met daarin witte sterren. Het was de vlag die iedereen waar dan ook ter wereld kende, die van de Verenigde Staten. Ik vouwde de vlag netjes in vier delen op en verruilde hem met de kaart en de aansteker op het krat. De brandende aansteker hield ik onder het

papier en het vatte meteen vlam. Eerst blauw, maar toen de vlam brandstof vond werd hij geel.

‘Dit,’ zei ik plechtig, ‘staat voor onze vriendschap. We laten elkaar nooit vallen, ook niet als het moeilijk wordt. Daarom geven we dit papier door totdat het helemaal is opgebrand.’

‘Maar dan branden we onze handen.’

‘Niet piepen nou, Ruiz, dit is een belangrijk ritueel.’ In de flikkering van de groter wordende vlam zag ik Percell grijnzen.

Ik gaf de kaart, waar nu de vlammen vanaf sloegen aan Percell en die gaf hem door aan Taylor. Taylor gaf hem door aan Ruiz, die hem direct mij in de hand drukte. Zo overhandigden we het papier aan elkaar, tot het bijna niet meer vast te pakken was. Niemand wilde degene zijn die het liet vallen, ook Ruiz niet. Alle vier brandden we onze vingers, maar het papier verging vrijwel in zijn geheel, zonder dat iemand het op de grond wierp voordat het in as was veranderd.

‘Jullie boffen maar, alleen wij vieren kunnen een bloedverbond aangaan,’ deed ik er nog een schepje bovenop.

‘Is het nu klaar?’ vroeg Ruiz.

‘Nee, we hebben toch nog geen bloed laten vloeien,’ zei Percell.

‘Wat houdt een bloedverbond dan in?’ vroeg Ruiz.

‘Dat we elkaar nooit laten vallen,’ antwoordde Taylor.

‘Precies. Dat we vanaf nu gezworen vrienden zijn. Kom op met dat bloed,’ zei Percell.

Ruiz keek niet blij en Taylor zag bleek om zijn neus. Veel bleker dan hij daadwerkelijk was. Ik geloof dat zijn vader van Surinaamse afkomst was (al had ik die nog nooit gezien), waardoor hij tot de ‘Afro-Amerikaan’ van ons vriendenclubje werd gebombardeerd. Daarom was hij Taylor, al had hij natuurlijk ook Ruiz kunnen zijn.

Ik pakte de vlag erbij en legde die op het kratje. Percell wist blijkbaar wat mijn bedoeling was, want hij reikte me direct zijn mes aan op het moment dat ik mijn hand ophield.

‘Om te voorkomen dat we ziek worden, moeten we het eerst ont-smetten,’ zei ik plechtig. Ik hield het lemmet in een vlammetje van de aansteker. Opnieuw negeerde ik de bezorgde blikken van Ruiz,

Taylor en nu ook Percell. Die laatste was misschien bang dat zijn gloednieuwe aanwinst zou beschadigen. Het was geen speelgoedmes en natuurlijk was ik er erg voorzichtig mee. Toen de aansteker bijna te heet was om nog vast te pakken, gooide ik hem terug op het kratje en veegde het roet van het mes met de mouw van mijn trui.

‘We snijden ons allemaal in de wijsvinger van onze rechterhand en we drukken een druppel bloed op deze witte strook van de vlag. Duidelijk?’

‘Ik heb een blaar op die vinger,’ zei Taylor.

‘Dan snij je iets lager.’

Als sergeant van het peloton gaf ik zelf het goede voorbeeld en kerfde een klein sneetje in mijn vinger. Ik hoefde het lemmet er bij wijze van spreken alleen maar tegenaan te leggen: het was zo scherp dat de snee nauwelijks te voelen was. Een moment twijfelde ik of ik wel diep genoeg had gesneden. Maar toen was daar toch opeens een kleine druppel die ik groter maakte door met mijn duim op de vingertop te drukken. Toen ik de druppel groot genoeg vond, zette ik een bloederige vingerafdruk op de vlag. Daarna gaf ik het mes door aan Ruiz, die mijn bloed ervan af wilde vegen. Ik hield hem tegen.

‘Het bloed moet op het mes blijven. Bloedbroeders vermengen hun bloed.’

Hij keek me aan. ‘Je bent toch niet ziek of zo?’

‘Zie ik er ziek uit?’

Ruiz glimlachte. ‘Nee, je ziet eruit als Zeke.’

Ik glimlachte terug en keek toe hoe mijn makker met een vies gezicht in zijn vingertop sneed en die vervolgens op de witte baan van de vlag drukte, naast de afdruk van mij.

‘Bravo, Ruiz. Nu jij, Taylor.’

Met een achteloos gebaar drukte Taylor de scherpe zijde van het mes in het midden van zijn vinger, onder de brandblaar. Er liep vrijwel direct een klein straaltje uit, dat Taylor naar zijn vingertop liet stromen, waarna ook hij zijn vinger op het doek drukte.

Als laatste was Percell aan de beurt. Percell was altijd de koelste

kikker van ons clubje. Met een snelle haal van zijn eigen mes sneed hij in zijn vinger, om het wondje meteen op de vlag te drukken.

Daar stonden ze, vier vingerafdrukken van de vier beste vrienden op een rij.

Ik sprak gewichtig: 'Dit staat voor onze trouw. Zolang als we leven zullen we elkaar nooit verraden. We blijven elkaar trouw tot in de dood.'

'Amen,' zei Taylor.

'Dit is serieus,' zei ik, lichtelijk geïrriteerd.

'Weet ik.' Taylor glimlachte ietwat nerveus. 'Ik zal mijn eed nooit breken.'

'Jullie kunnen mij vertrouwen,' zei Ruiz.

'Ik zal jullie nooit verraden,' zei Percell. 'En jij, Anderson?'

'Jullie kunnen altijd op mij rekenen. Dit bloedverbond gaat boven alles. Zelfs boven de wet.'

We staken om beurten onze linkerhand met twee vingers in de lucht en hielden onze rechterhand op de borst. We zweerden trouw aan de met bloed besmeurde vlag en aan elkaar. We wisten allemaal dat het een moment was dat we van ons leven niet meer zouden vergeten.

Deel 1

PAINT IT BLACK



1

‘Hallo, Sander. Of moet ik je *sergeant* Anderson noemen?’

Een stem uit het verleden als een klap in mijn gezicht. Ik zoog een teug adem in, hees me uit mijn directiezetel omhoog en schoof de mappen met documenten en *Het Financieele Dagblad* aan de kant. Terwijl ik de handsfree-toets uitschakelde, pakte ik de hoorn op. Ik voelde direct een scherpe steek in mijn maag. Een nieuwe hap lucht, die hopelijk aan de andere kant van de lijn niet te horen was. ‘Wie is dit?’

Het bloed trok uit mijn gezicht weg, maar direct onder mijn schedel begon het juist te bonzen, alsof ik een aanval van migraine kreeg. Percell was het in ieder geval niet. En Taylor ook niet. Ook al had ik ze al lang niet gesproken, hún stemmen stonden in mijn herinnering gegrift. Ruiz kon het onmogelijk zijn. Maar deze stem stond wél direct met dat verleden in verband, dat had mijn lichaam met zijn fysieke reactie al duidelijk gemaakt voordat mijn brein het kon bevatten.

De stem van iemand die mijn bijnaam uit die tijd kende. Veel konden er dat dus niet zijn. En als één ding duidelijk was: ook toen al mocht ik hem niet. De stem niet en de bezitter ervan al helemaal niet.

Een korte lach aan de andere kant van de lijn. Koud en kil. Weer die raspende, ietwat nasale stem: ‘Ik was een vriend van Daniël.’

Mijn hart stopte met kloppen en ik hield tegelijkertijd mijn adem in.

Daniël. Daniël.

Een naam waarvan ik hoopte dat hij onder een dikke laag aarde begraven lag.

Godverdomme.

Meneer de onbekende beller haalde alles binnen een paar seconden naar boven. Ik kneep de hoorn fijn en wierp een blik op de foto in het lijstje met mijn vrouw en dochter in een azuurblauwe zee, gefotografeerd op een overbelicht Miami Beach, vorig jaar zomer.

Het is voorbij. Je raakt alles kwijt. Jesper kreeg dan toch gelijk.

Ik blies mijn adem uit om de stem in mijn hoofd te verdringen. Mijn zucht ruiste door de luidspreker van de telefoon.

Wie? Wie was het, verdomme?

Tergend langzaam, alsof ze zich eerst door een bedding met stugge rivierklei moesten worstelen, begonnen de synapsen in mijn bonzende hoofd met elkaar te communiceren. Het was alsof de dam die mijn herinnering had afgeschermd onder hoge druk afbrokkelde. De mysterieuze beller was erbij geweest, toen we nog jongens waren en bij de padvinders zaten. Ik haatte hem en hij haatte mij. Het bonzen van mijn hoofd verminderde nu mijn brein erin was geslaagd het gevaar uit onverwachte hoek enigszins te duiden en in een hokje te stoppen.

‘Grootse plannen met de zaak, hè?’

Ik schraapte mijn keel en voelde hoe het bloed terugkeerde naar mijn gezicht en mijn wangen deed gloeien. ‘Luister, vriend. Leuk dat je belt, maar ik heb het geweldig druk, zoals je zult begrijpen en –’

‘Denk je er nog weleens aan, Sander?’

Ik beet op de nagels van mijn rechterhand.

Waar wilde die klootzak heen?

‘Aan dat zomerkamp van 1988?’

De hoorn van de telefoon vermorzelde ik bijna met mijn andere hand.

Je weet donders goed waar hij heen wil, Sander.

Ik begon weer met praten om de stem maar niet te horen. ‘Scouting, bedoel je? Pff, er waren zo veel zomerkampen. Ik kan ze niet meer allemaal precies herinneren. Waarom wil je –’

‘Nee, niet allemaal natuurlijk,’ onderbrak hij me. ‘Maar het lijkt me sterk dat je dit kamp zou vergeten. Het achtervolgt sommigen die erbij waren nog steeds in hun dromen, heb ik gehoord.’

‘Het kamp waar Daniël verongelukte?’

‘Verongelukte? Als jij het zo wilt noemen...’

‘Luister, dat was allemaal een bijzonder vervelende gebeurtenis, maar het is vijftienvintig jaar geleden en ik heb geen flauw idee waar je heen wilt. Ik weet niet eens wie je bent, dus ik –’

‘Je weet maar al te goed dat het géén ongeluk was.’

Ik leunde weer achterover in de zachte leren bekleding en draaide mijn stoel naar het raam. Vanuit mijn kamer op de bovenste verdieping had ik het beste uitzicht over de stad en de Rijnbrug. Ik keek, maar ik zag niets. Mijn hersenen zochten op topsnelheid naar een uitweg, maar leken geen grip op de situatie te krijgen. Ik had altijd al een hekel aan telefoongesprekken. Ik moest iemand bij voorkeur in de ogen kunnen kijken. Dan kon je zien, ruiken, voelen waar ze heen wilden, nog zonder dat ze iets zeiden. Nu zag ik niets, behalve dat zwarte gat, waarin ik meegezogen dreigde te worden.

‘Ja, dat had je zeker niet meer verwacht, hè? Een kwart eeuw na dato.’

Ik zette me schrap. ‘Wil je geld? Is dat het?’

‘Ik wil iets met je bespreken.’

Ik ging verzitten en slikte. ‘Ik ben niet geïnteresseerd.’ Het klonk niet overtuigend genoeg.

‘O, nee? Misschien zijn die Duitsers met wie je praat wél geïnteresseerd in wie hun bedrijf gaat overnemen?’

De fusie! Hoe wist hij daarvan? Dat was alleen bekend bij het managementteam en de raad van bestuur. Had iemand binnen het bedrijf gelekt? Wilde iemand mij er inluizen?

Ik deed mijn best hem uit te lachen, maar ook daarin faalde ik,

tot mijn grote ergernis. ‘Waarom? Het is zo lang geleden. Denk je echt dat...?’

‘Ja, ik denk echt dat ze willen weten wie die kaaskop is die over hun pensioen gaat beslissen. Er is veel geld mee gemoeid, Sander.’

Bloed beukte door mijn aderen. Het werd dikker en pompte zich in lome golfbewegingen door mijn borstkas en mijn keel naar mijn hoofd. Traag als stollend kaarsvet.

Ik wilde hem aanvliegen, hem pijn doen en zou dat beslist ook gedaan hebben, ware het niet dat hij niet fysiek in mijn kantoor aanwezig was. De razernij was terug. Ik smeede de hoorn op het apparaat en daarna trapte ik de prullenbak door mijn werkkamer.

Nadat mijn bloeddruk enigszins was gedaald, pakte ik de telefoon weer op en drukte een nul. ‘Tiny? Kun je me twee paracetamolletjes brengen? En ik wil geen telefoontjes meer, oké?’ Zonder het antwoord af te wachten kwakte ik de hoorn er weer op en pakte de map met fusiedocumenten er weer bij.

Ik staarde naar de cijfers, maar in mijn hoofd bereidde ik me voor op de confrontatie waarop ik al die jaren had gewacht. Al het andere was nu irrelevant, zelfs een fusie waarmee miljarden waren gemoeid.

Eerder verscheen van Edward Hendriks:

Bloedgeld

Eerste druk 2014

Copyright © 2014 Edward Hendriks

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Guillermo Rodriguez Carballa/Trevillion Images

Auteursfoto omslag © Anneloes Hendriks

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3603 0

ISBN e-book 978 90 261 3604 7

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.